

ONZEKERHEID TOT GASBEL LEEG IS

Ingrid Verbeek woont sinds 2010 in het Groningse Loppersum. Toen zij en haar partner destijds hun huis kochten was het haar niet bekend dat het in een aardbevingsgebied lag. Maar dat werd helaas al snel duidelijk.

Tekst: Marlies Bosch

spreek!

Ingrid Verbeek: 'Ik woon in een huis dat gelukkig niet op instorten staat. De stabiliteit van mijn huis is onderzocht. Het bleek dat een aantal plekken onveilig is maar daar hoefde niets aan te gebeuren. Men kon me niet uitleggen waarom niet, daar werd ik behoorlijk onrustig van. Gelukkig kun je bij het Centrum voor Veilig Wonen (CVW) op een noodknop drukken. Dat deed ik en al snel stonden twee deskundigen voor de deur. Het huis werd opnieuw gecheckt, ze namen mijn onrust zeer serieus. Het waren prettige mensen en een verademing toen ze me precies konden uitleggen waarom er geen sprake was van acute onveiligheid. Vanaf dat moment voel ik me weer wat veiliger in mijn eigen huis. Dat scheelt een hoop. Fysieke onveiligheid is één ding, maar de andere vorm van je niet veilig voelen komt doordat je al vijf jaar, sinds die zwaarste aardbeving in Huizinge, weet dat er meer zullen komen. Maar zowel de NAM als het

Rijk doen niets dan traineren en ontkennen. We worden allemaal aan het lijntje gehouden. De overheid heeft als taak voor de veiligheid van haar inwoners te zorgen, maar voert die taak in Groningen niet uit.

Lege gasbel

De gaswinning gaat door tot de gasbel leeg is. Dan is er ondergronds geen tegendruk meer en worden de aardbevingen alleen maar zwaarder. Dat is bekend. Dus ik woon gewoon in een onveilige provincie. De ramp kan alleen maar groter worden maar men gaat door met oppompen vanwege het geld. Inmiddels is wel duidelijk dat mensen behalve met fysieke problemen vanwege huizen die scheuren, ook met psychische problemen te kampen hebben. Je leeft immers onder chronische stress!

Verantwoordelijkheid omzeilen

Verbeek: 'Ik heb sinds tweeënhalf jaar een blog waarin ik van me af schrijf

en mijn zorgen uit. Ik geef woorden aan wat ik voel. Dat helpt mij bij mijn verwerking. Het helpt mij ook om te weten dat mensen het lezen. Ik schrijf graag. Mensen vinden dat fijn en laten me weten hoe ze zich gesteund voelen en dat geeft ook mij weer steun. Voor velen van hen, inclusief mijzelf, is het eenzaam ploeteren tegen zo'n enorm machtige multinational als de NAM. De NAM heeft overal ter wereld juristen zitten die precies weten hoe ze hun verantwoordelijkheid kunnen omzeilen. Dus wat mensen ook laten zien en wat ze ook doen, er worden steeds andere oorzaken gevonden voor de op instorten staande huizen. En het helpt niet mee dat de overheid dit gewoon laat gebeuren. Eigenlijk vind ik dat wel het allerergste van wat hier gebeurt en voel ik me daardoor het meest onveilig.

Vuist maken

Ik had natuurlijk ook een dagboek kunnen bijhouden maar ik wil wat

Ingrid Verbeek

ik meemaak delen met anderen. In mijn blogs schrijf ik ook brieven aan de minister-president en verantwoordelijke ministers. Niet dat ze daar direct naar luisteren maar het ondersteunt het samen-aspect van mijn blogs. Wij moeten als bewoners

opboksen tegen grote krachten, dat voelt voor veel mensen, ook voor mij, als vechten tegen de bierkaai. Als ik dan reacties krijg zoals: Dank je wel, jij zegt precies wat ik voel en dat helpt me, dan geeft me dat het gevoel dat mijn woorden er iets toe

doen. We moeten het samen doen, het samen delen, alleen dan kunnen we als bewoners van dit gebied in Groningen dat in gevaar verkeert een vuist maken.

UIT: BLOG OVER 'NUT EN NOODZAAK VAN HET BLOGGEN'.

U mag het best weten, soms heb ik een blog-dip. Dan twijfel ik aan nut en noodzaak van het schrijven van deze blogs. Al meer dan twee jaar loop ik hier te zwoegen en te leuren met mijn stukjes. En ondertussen gaat de gaswinning gewoon door. Hoop ik dat ik door mijn blogs hier wat aan kan veranderen? Ja, natuurlijk hoop ik dat. En nee, ik snap ook wel dat het zo niet werkt. Dus waarom blijf ik dan schrijven? Het antwoord

is, ik schrijf omdat ik niet anders kan. Omdat ik een uitlaatklep nodig heb voor alle ellende die er op me af komt.

En ik schrijf voor u, beste mede-Groninger. Ik schrijf om u te informeren, een hart onder de riem te steken, te laten weten dat u er niet alleen voor staat, te troosten, aan te moedigen. Door voor u te schrijven schrijf ik ook voor mezelf. Door u aan te moedigen, moedig ik ook mezelf

aan. Door u te troosten, troost ik ook mezelf. En met uw reacties op mijn blogs steekt u, op uw beurt, mij weer een hart onder mijn riem. En troost u mij en moedigt u mij aan. Zo werken we toch mooi samen aan een bevingsvrije toekomst voor Groningen. En dát heeft pas echt nut en noodzaak.

*Het blog is te lezen op
www.aardbevingeningroningen.net*